

7.2 Локации на цркви и гробови на претците на фамилијата и родот СПИРОСКИ-Онуфриевски-Лалошой-Главинои-Византијци од Лешок

Во атарот на Лешок има остатоци од 13 цркви односно параклиси и гробишта односно гробови на 7 места, од кои една црква Св. Кирил и Методиј, која е внатрешна- во конакот на Манастирот.

Така, во атарот на Лешок се сретнуваат остатоци на 13 цркви и тоа: Св. Богородица (Богоројца); Св. Атанасие-Стар манастир; Св. Атанасие-Нова црква; Св. Петка; Св. Димитрија; Св. Врача; Св. Ѓорѓија; Св. Илија-Долно маало; Св. Богородица-Долно мало; Св. Марена, Св. Аранѓел и Св. Никола, како и внатрешната црква, за потребите на свештените лица кога надвор е големо невреме која се вика Св. Кирил и Методие-во Конакот;

Од споменатите цркви активни се само три цркви: Св. Богородица (Богоројца), Св. Атанасие-Нова црква и Св. Кирил и Методие-во Конакот, кои се во кругот на Лешочкиот манастир.

Во црквата Св. Атанасие-Стар манастир свештениците вршат богослужба на Атанасовден-зимски и летен, кога масовно ја посетуваат верници од Лешок и околните села. Инаку, оваа црква иако 30-на години е со Закон заштитена како многу вреден објект, но, истата е во катастрофално руинирана состојба. Оваа црква доста верници и туристи ја посетуваат и палат свеќи.

Во црквата Св. Петка свештениците не вршат богослужба, но, бидејќи има поставено икона со ликот на Св. Петка, кандило и сад со песок, многу лешани кога одат во лозјата и во нивите доаѓаат и палат свеќи.

Повремено верници од Лешок ги посетуваат остатоците од црквите Св. Врача и Св. Никола во Тенеке маало и палат свеќи, иако нема припремено посебно место за палење свеќи и нема поставено икона со ликот на светецот.

Во Лешок, порано селски гробишта имало во Старо маало или Бакар маало на Костоо на гробиштата Св. Харалампие и во Тенеке маало на крај на селото до Слатина на гробиштата Св. Никола.

Јас се сеќавам и сум гледал надгробни плочи и крстови од бигор и на Костоо и во Тенеке маало. Се сеќавам дека на Костоо (западно од денешното игралиште, јужно под денешната Појата, источно од Пауноскаите ливаде и северно од куќата на Гољакоој и Кокоој) имаше 20-на гробови со ниски бигорни крстови, а некои гробови беа покриени со големи обработени бигорни и камени плочи. Денес, гробиштата на Костоо се целосно покриени со земја, има неколку ореви и не се забележува дека имало гробови пред 50-на години. Ми се чини дека, дел од гробиштата влегуваат во дворовите на Гољакоој и Кокоој и многу од крстовите и надгробните бигорни и камени плочи се искористени за изградба на куќите и ѕидовите за ограда на соседните јужни куќи.

(Јужно од Појатата-куќичка, беа старите гробишта Св. Харалампие на Костоо во Лешок)
(South of Pojata-house, were the old burials St. Haralampie - Kostoo ,Lesok)

Што се однесува до старите гробишта Св. Харалампие, јас сум сретнувал многу големи обработени камени плочи од бигор или од други камења во ливадите и дворовите и искористени во градба на ѕидовите на родовите (Ѓољакоој, Кокоој, Цокелоој, Јаниини, Чочолоој кои живаат под Костоо. Ова мене ми укажува дека во старо време на локацијата на црквата Св. Харалампие била јужно под Костоо, западно од Весоата и Глигуроата воденица и куќите на Кокоој, и северно од родот Чочолоој, Ѓољакоо, Цокелоој и дека на тоа место имало стара црква. Но, ова треба дополнително да се истражи и испита. Незамисливо е Старото маало да немале и стара селска црква непосредно до гробиштата, каде ги вршеле верските обреди.

Значи, старата црква во Старо маало се викала Св. Харалампие и науката треба да утврди точно каде била локацијата. Значи, до гробиштата била и црквата Св. Харалампие, всушност и името на гробиштата го добиле името и по името на црквата која го носела по светецот Св. Харалампие.

Интересно е дека второто маало во Лешок, во Тенеке маало, порано имале црква под име Св. Никола и до црквата имало и гробишта кои се викаат Св. Никола. Гробиштата и црквата се наоѓаат на крај село и од запад се граничат со Слатина. Јас се сеќавам на појатата која беше јужно под куќите на Ангелко Васовски и Славе Атанасовски, источно од куќата на Никола Петковски од Станчееј, денес куќатата на Крсто Петковски. Гробиштата се напуштени и не се погребуваат лица од почетокот на минатиот век и мртовците се погребуваат во новите селски гробишта во Лешок Св. Ѓорѓија. Старите гробишта и остатоците од старата црква Св. Никола во Тенеке маало не се заградени и не се одржуваат и се скоро целосно покриени со земјени наноси, трње и дрва.

(Јужно од куќата Анѓелко Васовски, сега синот Мирко, беше појатата и старите гробишта и црква Св. Никола во Тенеке маало во Лешок)
(South of Angelko Vasovski's house, The son Mirko, where were old burials and church St.Nikola – Teneke,Lesok)

Во Лешок, денес активни се гробиштата Св. Ѓорѓија во Булино, кои почнале да се користат некаде на почетокот на минатиот век.

(Фото: Митко Спироски, Гробишта Св. Ѓорѓија во Лешок во месноста Булино)
(Photo: Mitko Spiroski, Burials St. Gorgija –Lesok,Bulino)

Втори гробишта кои се активни е Св. Богородица во Долно маало под Млака. Би сакал да напоменам дека, јас лично, многу пати сум поминувал под гробиштата и сум сретнал дека има големи камени обработени плочи под гробиштата и во ливадата на дедо Пецо, татко на поп Стојче Ристовски, кои се од некоја стара црква, најверојатно тоа било црква Св. Богородица, така ми рече поп Стојче.

Во август 2009 година разговарав со Спасовски Миклев Илија од Долно маало и со Кољо Јорданов Коцевски, кога бевме да запалиме свеќа на остатоците од црквата Св. Илија. Тогаш, Илија ми рече дека црквата и гробиштата татко му Микле ги викал Св. Димитрие и ми рече дека централно во појатата на гробиштата е поставена икона од Св. Димитрие. Исто така, Илија ми рече дека многу пати го слушал татко му кога нешто некој ќе погрешел велел:

“Ако, за све ќе ѝлаји Св. Димитрие “

Се поставува прашање, дали аџо Микле вака велел бидејќи слава и заштитник на нивниот род Сибинои бил Св. Димитрие или поради остатоците од старата црква која се викала Св. Димитрие ? Што е точно, дали се викала црквата Св. Богородица или Св. Димитрие ќе треба да се утврди ?

Иако, не може да се видат видливи траги од гробишта, Јас, верувам дека на локацијата Зградско или на локацијата во Два Бреста кај расадникот од Комбинатот во Лешок, има остатоци уште на едни гробишта, бидејќи, непобитно е дека во античко и во средновековно време на овие две локации имало населба и во овие локации би се јавиле уште едни гробишта. Но, за оваа моја претпоставка ќе треба доста да причекаме, да отпочнат истражувања и на овие две локации.

(Лешок, јуни 2009, Гобиштата и остатоци од црква Св. Богородица ?? во Долно маало)
(Lesok, June, 2009, Burials and parts of the church The Virgen Mary in Lower neighbourhood)

Како што може да се констатира дека до локациите на трите гробишта (Св. Харалампие, Св. Никола и Св. Богородица) во Лешок имало и цркви и дека денес може да се забележат видливи траги само од црквите Св. Никола и Св. Богородица, додека остатоците од црквата Св. Харалампие не може да се видат, бидејќи најверојатно црквата била во дворовите на некој од родовите Ѓољакоој, Цокелоој, Кокоој (Гацоој), Чочолоој или Јаниини.

Стрико ми Слободан Спирски ми рече дека се сеќава дека на Костоо имало споменик со орел со раширени крилја, а на основата имало широка бетонска плоча на која жените од Лешок, кога ги переле и белеле платната на бетонските чешми ги носеле кај споменикот и таму платното го растегнувале и сушеле со ставање на глава, исто како што сега се даваат на ТВ од песната: Биљана платно белеше од играорните групи.

Исто така, чичко ми ми рече дека се сеќава дека кај гробиштата на Костоо имало олтар од бигорни плочи и таму се палеле свеќи.

За време на втората светска војна, чичко ми Слободан со Јове Поповски, како деца ги дигале плочите од гробовите на Костоо и собирале жаби и им ги продавале на италијанските војници, кои биле на границата која била на Морска врба кај Срански дол, меѓу Лешок и Непроштено.

Инаку, Лешок, има активни гробишта Св. Ѓорѓија, но, во селото нема црква Св. Ѓорѓија на која Лешани ќе вршат верски обреди. Во Зружението ЛЕШОК во 2004 година направивме проект за Спортско рекреативниот центар КОСТОО (кој го давам скениран во оваа книга) и предвидовме покрај игралиштето и паркот на местото на старите гробишта да се изгради и Црква или поголем параклис.

Во јуни 2009 година, ги посетив локациите на старите разрушени цркви, во Лешок, за што, многу ми помогна Илија Петрушевски од Капункоој да ги лоцирам црквите, а до локациите ме упатија Стојче Филиповски од Такароој и Младен Мисајловски од Дабоќееј.

Локацијата на црквите Св. Никола и Св. Богородица во јуни 2009 година ги посетив и ги фотографирав и од истите приложувам фотографии.

(Фото: Митко Спирски, јуни 2009,Остатоци од црквата Св. Никола во Тенске Маало)
(Photo: Mitko Spiroski, June,2009,Parts of the church St. Nikola in Teneke Neighbourhood)

Во Долно маало има остатоци од две цркви и тоа Св. Богородица и Св. Илија.

Црквата Св. Богородица, се наоѓала јужно под денешните гробишта Св. Богородица под Млака кај ливадите на поп Стојче Ристовски, Симче Кузмановски и Коце Коцевски. Денес може да се видат само неколку крупни камења над земја од некогашната црква Св. Богородица, бидејќи камењата се употребени од газдите на овие ливади и посебно од комшијата Гоце Јастревски за зидање на куќата, плевната и за огради.

Црквата Св. Илија се наоѓал источно од Чифликот и јужно од Манастирската ливада и јужно од Збирало. Денес местото на црквата е во нивата на Бора (Стојаница) Ангелковска од Долно маало. Остатоците од црквата лоцирана е јужно под патот и јужно под плевната на Стојче Миловски-Шилка, од запад се граничи со Никола Барак и на исток со Борко Блажев Кипровски од Наљабукој.

Денес не може да се видат камени остатоци над земја од некогашната црква Св. Илија, бидејќи камењата се употребени од комшиите (за оргада на зидовите на Манастирската ливада, потоа од Аце и Стојче Миловски и од Драгутин за градење куќи, плевни и за огради. Со голо око се приметуваат контурите од зидовите кои се покриени со земја. Црквата треба да се истражи и утврдат точни податоци за истата.

Бидејќи нема остатоци од зидовите и од темелите на црквата Св.Илија, некој направил од бетон обележување на црквата со длабина за олтар, во која луѓето палат свеќи.

Јас кога бев со Кољо и со Илија, запаливме свеќи на посебно направен подзидок со вдлабнатина во која се палат свеќи. Тогаш, направив неколку фотографии, а една ја внесов во поднасловот 22. Цркви од оваа книга.

(Фото: Митко Спироски, јуни 2009,Остатоци од црквата Св. Богородица ?? во Долно маало)
(Photo: Mitko Spiroski, June,2009,Parts of the church The Virgin Mary ?? in Lower neighbourhood)

За да ги фотографирам остатоците на црквата Св. Врача од Тенеке маало во во јуни 2009 година ми помогнаа Младен Мисаиловски, Трпче Петковски од Станчеј и Петрејца, жената на Перо Максимовски (Груевски) - Серсен од Попарој и го фотографирав местото и од истите приложувам фотографии.

Инаку, црквата е јужно од куќата на Перо Максимовски (Груевски) Серсен од Попарој, западно од куќата на Крсто Николов Петковски од Станчеј. Порано црквата било на Црквино, а денес местото припаѓа на Петрејца Момировска, која го добила со замена на земено место 50-те години од страна на државата. Местото е обградено со ѕид од стари камења, а се гледаат остатоци од ѕидините од црквата. Местото е заградено со камени ѕидови, при што многу од камењата од црквата се земени од комшиите за ограда или за изградба на куќи и плевни. Местото го одржува и ја коси тревата, Петрејца, жената на Перо Серсен и вели дека секоја година пали свеќи и дека три пати светиот лик на Св. Врача му го вратил животот на мажот и Перо.

(фото: Митко Спироски, жената на Перо Максимовски (Груевски) - Серсен од Попарој ги покажува остатоци од старата црква Св. Врача во Тенеке маало во Лешок)

(Photo: Mitko Spiroski, woman at Pero Maksimovski (Gruevski) - Sersen from kin Poparoj to show Parts of the old church St. Vraca - Teneke, a neighbourhood in Lesok)

(Ливадата и камените ѕидови од западната страна на црквата Св. Врача)
(The field and the walls of the west side of the church St. Vraca)

За да ги фотографирам остатоците на црквата Св. Петка во Лешочките лозја и на остатоците од црквата Св. Марена во местото Шурлеа купина во јуни 2009 година ми помогнаа наставникот Стојче Филиповски од Такароој.

Црквата Св. Петка се наоѓа во Лешочките лозја, под Весовите коштање. Порано било Црковно, ама во 50-те било одземено и со замена му било доделено на Крсто Богдановски од Цанини и денеска е сопственост на неговите наследници. Црквата Св. Петка на југ се граничи со лозјето на Круме Филиповски од Такароој, а на исток се граничи со Лазо Лазаревски од Сољоој односно денес неговите наследници.

Црквата е целата руинирана и обрасната со дрва, грмови и трева и има пристап до неа. Од ужната страна има каменен подзидок, од северната и источната страна има остатоци од ѕидена ограда. На остатоците на црквата, денес, има поставена слика-икона и има кандило и сад со песок за палење свеќи. Многу лица од Лешок, кога доаѓаат во лозјата палат свеќи.

Во август 2009 година, струна ми Љубица Спирска, ми рече дека чула дека Љупчо Миклев Спасевски од Долно маало го расчистил местото на Св. Петка. Имено, неговата жена била болна и и се сонило. Ако сакаш да оздравиш, да одиш на местото и да однесеш икона на Св. Петка Така, и направиле, однеле икона, ставиле сад со песок за палење свеќи и го покриеле местото со салонитка, да не ја врне иконата и да не ги гаси свеќите. Инаку, секоја година Ључче и неговата фамилија го одржуваат местото.

Оваа црква е пристапна и посетувана и верувам дека нема да биде во заборавот на времето и верувам дека ќе дојде ден кога ќе се истражи подетално, ќе се реновира или ќе се изгради мал параклис.

(фото: Митко Спирски, Остатоци од старата црква и икона Св. Петка во Лешокските лозја)
(photo: Mitko Spiroski, Parts of the old church and icone St. Petka in Lesok's vineyard)

(фото: Митко Спирски, Стојче Крумеv Филиповски- Такара пред остатоците од црквата со камените зидови на Св. Петка во Лешокските лозја)
(photo: Mitko Spiroski, Stojce Krumev Filipovski-Takara in front of the parts of the church with walls of St. Petka in Lesok's vineyard)

Во Лешок има остатоци и на црквата Св. Марена, која се наоѓа во месноста Шурлеа купина, кај што почнува патот за Варвара, јужно под Весовите коштање. Порано местото било Црквено, ама во 50-те било одземено и со замена му било доделено на Форче Богдановски од Цинцароој и денеска е сопственост на неговите наследници. Црквата Св. Марена на југ се граничи со лозјето на баба Миљана од Мазаракој и со лозјето на вујко ми Лазо од Сољоој односно денес неговите наследници Никче и Диме Лазаревски. Црквата е целата руинирана и обрасната со дрва, грмови и трева и тешко е пристап до неа и затоа не успеав да направам квалитетна фотографија од нејзините остатоци. Од северната страна има остатоци од зидана ограда. На остатоците на црквата, денес, не се палат свеќи и не е пристапна и можно е да биде во забораваот на времето, ако истата не се обележи со некој траен белег.

(Фото: Митко Спирски, Остатоци од камените ѕидови на црквата Св. Марена во Шурлеа купина)
(Photo: Mitko Spiroski, Parts of the wall of he church St. Marena in Shurlea kupina)

(Фото: Митко Спирски, Камени ѕидови од северната страна над црквата Св. Марена во Шурлеа купина во Лешок)
(Photo: Mitko Spiroski, Walls of te north side above the church St. Marena in Shurlea kupina - Lesok)

Во 70-те години на минатиот век многу пати сум забележал камени ѕидови кога навратувавме вода од Лешочката река од браздата од Солишта, која поминуваше над Кале и одеше кај Белимен, кога го вадевме овоштарникот во Млака со мојот татко Живко. Овие години кога ја пишувам оваа книга и кога размислував за остатоците на цркви во Лешок, поставив прашање дали тие остатоци на камените ѕидови не се од некоја црква во минатото. Така, оваа 2009 година во јуни повторно отидов и ги фотографирав ѕидовите од камења. Анализирав зошто проф. Алексова Блага, е спомената во книгата на проф. Крум Томовски (извор: ред. бр. 31) и се цитира дека во Лешок имало остатоци од повеќе цркви, меѓу кои и на црквата Св. Димитрие, Јас, со оваа книга и со понудената локација, сметам дека ова е можната локација на старата црква Св. Димитрие, која ја споменува проф. Блага Алексова. Но, ова треба да се истражува и да се утврди дали е точна мојата претпоставка дека се работи за црквата Св. Димитрие?

(Остатоци од црквата Св. Димитрие ?? во Лешок над Манастирските лозја и западно од Калето)
(Parts of the church St. Dimitrie ?? -Lesok above Monastic vineyard, west of the Citadel)

Има уште една локација на која има остатоци од камени ѕидови, која можно е да била црквата. Имено, во Коачоските ливади над Калето, а под Карапанџоските ливаде најгоре во ливадата на Сандро Ристовски Катин, односно сега сопственост на ќерката Велика има остатотци од ѕидови со големи и добро обработени камени плочи од сиво темен камен. Камените ѕидови се веднаш над ресторантот кој го изгради 2009 година Бесими Неими од Слатина, а кој го купил од некој човек од Коачоој од Варвара, кој живее во Белград. Можно е ова да е црквата Св. Аранѓел, бидејќи во Лешок има неколку родови (Дабоќееј, Бошкоој, Гаџоој, Гркоој, Прноој и Чочолоој) на кои им е домашна слава Св. Аранѓел. Бидејќи неколку од овие родови се стари родови требело да имаат и црква на нивниот заштитник.

(Остатоци од камени ѕидови од црквата Св. Аранѓел ?? во Коачница над Кале
(Parts of walls of the church St. Archangel ?? in Koacnica above Citadel)

Во Лешок има остатоци од гробови на Стар манастир, каде е закопан првиот полошки епископ Јоаникие, а има гробови и од закопани калуѓери. Овие гробови денес се затрупани со земја и со трње и корења од дрва.

(Фото:Митко Спирски, јуни 2009, Гробот на Епископот Јоаникие пред црквата Св. Атанасие-Стар Манастир во Лешок)

(Photo:Mitko Spiroski, June,2009, Burial of the Episcopo Joanihie in front of the church St. Atanasie-Old Monastery-Lesok)

Остатоци од гробови има на три локации во кругот на Лешочкиот манастир.

Едната локација е источно и јужно од црквата Св. Богородица, каде имаше пред триесетина години и коскарница со черепи од калуѓери и игумени, но, денес коскарницата е срушена. Имам информации дека има Проект со кој се предвидува да се обнови коскарницата на местото кај што била.

Втора локација во кругот на манастирот каде се закопувани игумени, калуѓери и калуѓерки е под црквата Св. Атанасие и над конакот и овој простор е заграден со железна ограда и стојат надгробните плочи и спомениците.

Третата локација е посебен простор каде е закопан јеромонахот Кирил Пејчинович источно од црквата Св. Атанасие и северно од црквата Св. Богородица.

Во минатото претците од мојот род се закопувале на Костоо на гробиштата Св. Харалампие. Јас сум слушал од баба ми Цвета дека оделе и палеле свеќи на гробовите на претците од Лалошой (поп Онче, поп Симон, Паун, Дамјан и др. На гробиштата Св. Ѓорѓија во Булино од почетокот на минатиот век до денес се закопуваат лица од родот Лалошой.

Бидејќи векови наназад мојот род бил свештенички од него произлегувале и попови, но, и калуѓери, калуѓерки, а имало и игумени односно епископи, некои од нив биле закопувани во кругот на Манастирот, а некои кај Стар манастир. Така, калуѓерот Данаил бил погребан до црквата Св. Богородица, а верувам дека на таа локација бил гробот на епископот Никанор од 16 век, кој бил од родот Глајнои од Лешок. Имено, родот Главинои -Глајнои во 16 и 17 век бил истиот свештенички род, кој од 18 век до денес го викаат Лалошой, а денес се фамилиите: Спирски, Јастревски, Поповски, Дамјановски, Коцевски, Пауновски и др.

Јас подетално пишував за родот Главинои и епископот Никанор во поглавијата 9, 10, 11, 12, 17, 18,19, 22 и 24 за потомците во мојот род и затоа овде нема да се задржувам. Само би сакал да нагласам дека верувам дека со детални истражувања и ДНК анализи и испитувања кога ќе се откријат гробовите на наведените локации, ќе се потврди дека Епископот Никанор е од нашиот род, потоа ќе се утврди дека повеќе претци закопани во кругот на Манастирот се од нашиот род, потоа и многу претците кои се закопани на Костоо. При ова, би сакал да укажам дека кога ќе се извршат археолошки и други ископувања и истражувања и кога ќе се откопа и гробот на првиот полошки епископ Јоаникие и кога ќе се направи ДНК и друга анализа на моштите, верувам дека и првиот полошки епископ е од нашиот род Лалошой-Главинои-Византијци. Таа моја претпоставка ја базирам на истите факти и аргументи, кои ги наведов за Никанор во поглавието 22 - ЦРКВИТЕ ВО ЛЕШОК И ОКОЛНИТЕ СЕЛА И СВЕШТЕНИТЕ ЛИЦА ОД ФАМИЛИЈАТА СПИРОСКИ И РОДОТ ГЛАВИНОИ ОДНОСНО ЛАЛОШОИ ОД ЛЕШОК, така, на истите факти и аргументи се моите претпоставки дека и првиот полошки епископ Јоаникие бил од родот Главинои-Византијци, односно подоцна Лалошой.

(Цвета Петруш Онуфриевска од Лешок, 1942 год.)
(Cveta Petrush Onufrievska, Lesok, 1942)

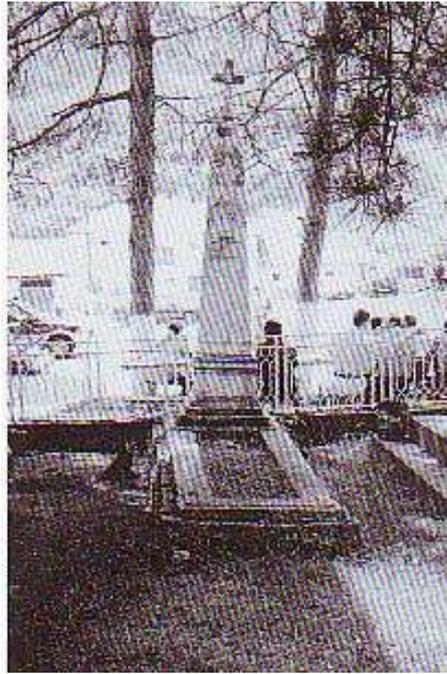
Би сакал и во овој текст да напоменам дека во 1900 година гробот со моштите на епископот Никанор, тајно и без знаење на населението бил откопан и пренесен во некоја од соседните држави. Подеднаква можност има моштите на Никанор и споменикот со надгробната плоча да се пренесени и во Грција, Србија и во Бугарија,

бидејќи е многу добро познато каква била активноста на трите Цркви да го приграбат македонскиот црковен и духовен простор, непосредно пред Балканските војни кога се припремале да ја парчосуваат Македонија и Македонското црковно и духовно ткиво. Мора да се анализира и поврзе зошто во тие пресудни превирања за разграбување на Македонија се случувале такви настани. Најпрво е убиен игуменот Езекил-1898 г., Сардисување на Лешочкиот манастир-1905 г., откопан и тајно пренесен гробот и моштите на епископот Никанор-1900 г., срушен конакот на Кирил-1885г., се гради неканонски Црква со име на светец и на кнез-1924-32 г., во кругот на Манастирот 1946 година во конаците е сместена Болница за ТБЦ-Санаториум, одземени се преку 100 хектари земја на манастирот, запален е конакот 1957 година, по осамостојувањето на МПЦ, во 1968 година српската игуменка Миланија ги однесе со себе калуѓерките-македонки и важни документи и др. во Србија и т. н. Значи, во минатите векови, крупни и значајни превирања имало во Лешочкиот Манастир, кој бил главен духовен центар во Полог.

Јас, лично најповеќе верувам дека моштите ги пренесла Српската црква некаде во Србија, бидејќи, родот Главинои од кој бил и епископот Никанор, а пред тоа и на Јоаникие, а во наредите векови и Лалош, Китан, Симон, Онуфрие, Спиридон, Григорије, Дамјан, Исак, Аврам и др. Лица, кои имале длабоки македонско - византиски свештенски корени и Србите сакале да ги присвојат како свои. Но, бидејќи ова се случило во времето на игуменот Еротеј, треба многу добро да се утврди во 1900 година, какви ставови имал, кого застапувал и кого протежирал игуменот Еротие и најверојатно моштите и споменикот се донесени во онаа држава со кој тој бил наклонет, бидејќи не било возможно игуменот Еротие да не знаел и да не дал согласност, односно мора да се знае зошто тој молчел и ова го заташкал односно не реагирал. За игуменот Еротие и за времето и условите во кои раководел со Манастирот, најдобро е објаснето во книгата Лешочкиот манастирски комплекс (стр. 100-108 и на стр. 144-149), од кој текст може да се претпостави дека Еротие иако бил поставен од бугарската црква, тој, имал прикриена соработка со Српските државни и црковни власти. Инаку само би го навел читателот да го прочита текстот во поглавието 10. 4 -Родот Лалошои според Јован Труфуновски, во кое тврдам дека преку книгата на САНУ се сака да се прикријат траговите и да се претстави дека родот Лалошои не е стар род во Лешок, туку,наводно доселен од соседните села, а преку тоа да се претстават епископот Никанор и Јоаникие како лица од Србија и сигурен сум дека на нашиот предок епископот Никанор, Српските црковни власти му го пренесле гробот и моштите некаде во Србија. Јас сум сигурен дека ќе дојде ден кога ќе се најдат моштите на нашиот епископ Никанор и ќе бидат вратени во Лешочкиот Манастир, таму каде и им е местото.Откога ќе се најдат моштите на епископот Никанор, ДКК анализите ќе ја кажат вистината дека Никанор бил од Лешок од нашиот свештенички род. Јас сум сигурен дека ќе дојде ден кога ДНК анализите ќе потврдат дека и епископот Јоаникие бил од нашиот род дека нешиот род води корења и до 11 век во времето на цар Самоул и Василиј Втори, односно до времето на Св.Наум и Св. Климент, кога масовно го ширеле христијанството и писменоста.

На 14 март 2009 година имав средба со Дарко Гавровски од Тетово, кој ја има напишано книгата Тетовски древности, објавена пред некој ден во 2009 година (Извор: ред. бр. 157).

(Гробот на епископот Никанор бил на денешната локацијата до гробот на игуменот Езекил)
(The burial of the episcopo Nikanor used to be next to the burial of the prior Ezekil)

Во разговорот за неговата книга, Дарко Гавровски ми рече дека Еротеј или со световно име Лаврентије Давидов, бил од Сетоле и дека не е точно дека е од Варвара и ми рече дека Еротеј или Јеротије бил наклонет кон Бугрите.

Би сакал да нагласам дека вековна традиција родот Главинои-Лалошои-Онуфриевски и денес фамилијата и родот Спирски имал да на починатите им прават квалитетни гробови со камени плочи или во ново време со мермерни плочи со исжлебани написи и знаци.

Така, прв мермерен надгробен споменик во Гробиштата Булино му е подигнато на дедо ми Трпо Онуфриевски, кој починува 1933 година. Споменикот е изработен од првокласен бел мермер-Прилепец, а го подига баба ми Цвета, потоа браќата Ѓиго и Андро и родителите поп Спиро и попадија Менуша му подигаат споменик од мермер и на Никче поп Спиров, кој умрел порано во 1926 година. Другите гробови повеќето биле од бигор или од камени или бетонски надгробни плочи. Во 60-те години почнува да се градат споменици од мермер, дури и со гравирање на ликови.

Во зависност од тоа како се одржуваат гробовите и ќе останат податоците. Денес, сведоци сме дека Германците, Французиите, Бугарите, Србите и др. ги одржуваат и уредуваат гробиштата и прецизно и точно водат евиденција на секој закопан војник во Македонија, иако истите воделе завојувачки и освојувачки војни во Балканските војни и Првата и Втората светска војна.

Верувам дека брзо ќе дојде време кога ќе се зема крв од некои лица од нашиот род, за да се направат ДНК анализи, да се утврдат маркери и елементи за споредување на потомците со претците: калуѓерот Данаил, поп Спиро, учителот Трпо, потоа, со Онуфрие, со Никанор со Јоаникије и др. претци Исто така, потребно и да се направи и ДНК и за родот Лалошои од Лешок и за лозата на Лалошои од Непроштено, како и за Главинои од Лешок и Главинои од Варвара, за да се утврдат генетските маркери и елементи. Може да се користат ДНК наодите на Анѓа Мојсовска и нејзините синови, жена на Цветко Мојсовски од Непроштено кој

е еден од киднапираните 12 лица во 2001 година. Јас, лично, спремен сум да дадам крв и да ми се направам ДНК анализа, за да се споредат маркерите на ДНК на горе наведените претци од нашиот род. Овие анализи се прават во Македонската академија на науките, под раководство на проф. Ефремов.

Во продолжение давам неколку фотографии на гробовите на нашите претци во гробиштата Св. Ѓорѓија во Булино во Лешок и Бутел во Скопје.

(Фотографии на надгробниот споменик на сопрузите Цвета и Трпо Онуфриевски од Лешок)
(Photographs on the burial of the husband and the wife Cveta and Trpo Onufrievski - Lesok)

(Лешок, 2003, учител Трпо поп Спиров Онуфриевски, роден 12.06.1896 почина 26.06.1933)
(Lesok, 2003, the teacher Трпо поп Spiriv Onufrievski (12.06.1896 - 26.06.1933))

(Лешок, 2003 год., гробот на Никола поп Спиров Онуфриевски, 1900 - 1926)
(Lesok, 2003, the burial of Nikola pop Spirov Onufrievski, 1900-1926)

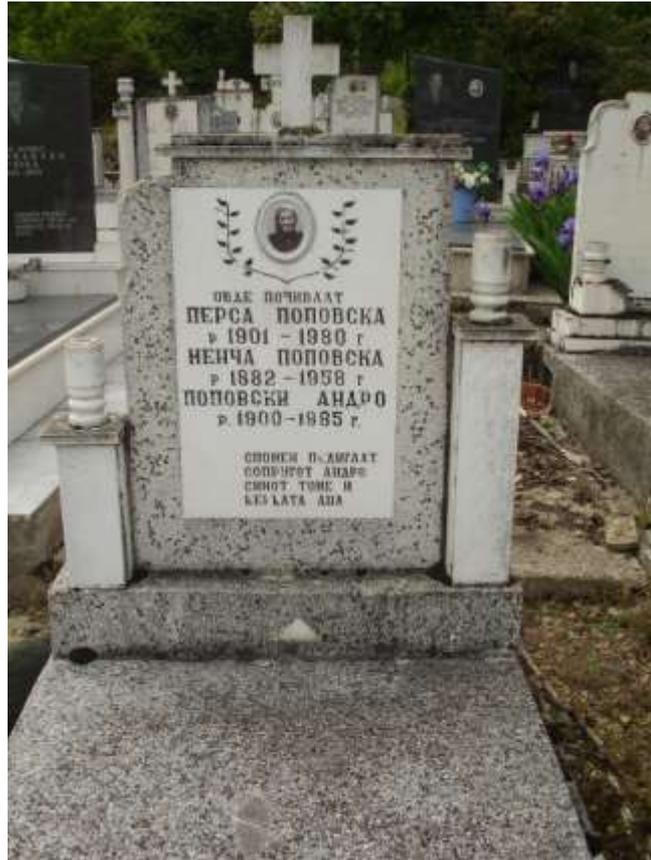
(Лешок,2003, новиот гроб на Онуфриевски Трпо-1896-1933 и сопругата Цвета- 1896- 1985)
(Lesok,2003,the new burial of Onufrievski Трпо-1896-1933 and the wife Cveta- 1896- 1985)

(Скопје, 11 Ноември 2008 г. надгробната мермерна плоча на Јорда Спироска (1924-2002) и Живко Спироски (1924-2007). Целиот живот го поминаа во Лешок, а вечниот дом им е во Бутел, Скопје)
(Skopje, 11 November, 2008 a tombstone of Jorda Spiroska (1924-2002) and Zivko Spiroski (1924-2007). They spent all life in Lesok, and their eternal home is in Butel, Skopje)

(Фото: Митко Спироски, Лешок, 2003, гробот на поп Ѓиго поп Спиров Онуфриевски-1880-1970 и снаата Бора Спироска-1920-1999)
(Photo: Mitko Spiroski, Lesok, 2003, the burial of priest Spirov Onufrievski-1880-1970 and the daughter-in-law Bora Spiroska-1920-1999)

(Фото: Митко Спироски, Лешок,2003, заедничкиот гроб на Андро поп Спиров Поповски -1900-1985, попадија Менуша Онуфриевска-Поповска-1858-1958 и сопругата Перса- 1901- 1980)
 (Photo: Mitko Spiroski, Lesok,2003, common burial of Andro pop Spirov Popovski -1900-1985, priest's wife Menusa Onufrievska-Popovska-1858-1958 and the wife Persa- 1901- 1980)

Баба Цвета Онуфриевска ми раскажа една трагична приказна-легенда, како настанало името Булино, каде денес се наоѓаат гробиштата во Лешок.

“ Некој ѝурски беџ ги поседувал најубавиите ливади со сѝари големи дрва од косѝен и орев, кои имале дебели и ладни сенки ѝреку леѝоѝо. Ливадиите се наоѓале ѝомену Белимен и Манасѝироѝ. Покрај ливадиите ѝечела бразда со ладна вода од Лешочкаѝа река, а над ливадиите ѝод Манасѝироѝ бил и извороѝ на кисела вода. Беџоѝ имал многу млада и убава жена- була која многу сакала ѝреку леѝо да доаѓа во зелениите и ѝолни со цвеќиња ливади, да седи ѝод сенкиите, да ужива, да не ја ѝоцрнее сонцеѝо и да биде бела како снеџ. На булаѝа, селаниите не и го знаеле имеѝо. Таа ѝреку леѝоѝо одела боса со налани и ги ладела нозете во ладнаѝа вода. Ливадиите ги косел некој момок од Лешок ѝо име Јанко. Кога го забележала Булаѝа младиоѝ и сѝроен момок со ишаретѝ го ѝоѓледнувала и му се насмевувала. Ова го видел и Беџоѝ, бил многу ѝубоморен, ја заѝворал дома, ја ѝеѝал и не и дозволувал да доаѓа во ливадиите. Ова, Булаѝа не можела да го издржи и еден ден се оѝклучила од дома, оѝишла во ливадиите и се обесила на грана од една круша. Булаѝа ја закоѝале на долниоѝ дел и ѝонасѝрана од гробишѝаѝа на Косѝоо. Беџоѝ ѝосле овој ѝраѓичен насѝан го ѝродал Чифликоѝ и ливадиите и се ѝреселил некаде далеку.

Поради ова, луѓеѝо од Лешок, ѝочнале да ги викаат ливадиите Булино и ден денес месѝоѝо го викаме Булино. Ливадаѝа каде иѝо се обесила Булаѝа селаниите

одлучиле да бидат новије селски гробишта, наместо на претходните кои биле на Косило. “

Значи, претците од 5-то до 7-мо колена се закопуваат во Булино, освен неколку лица, додека од 8-то до 10-то колена, почнува масовно закопување во новите живеалишта Скопје, Ѓ.Петров, Тетово и др. места.

Познато е дека едниот син на поп Онуфрие односно поп Онче, се викал Ѓорче (ред. бр. 26) и имал 8 деца. Ѓорче поп Ончевски во 1932 се сели во Ѓорче Петров, таму формира фамилија и оставил потомци кои во најголем дел го носат презимето Ончевски. Фамилијарното презиме на потомците на Ѓорче го носат во чест на поп Онуфрие односно поп Онче, кој бил многу почитуван и ценет од потомството и се презиваат Ончевски. Во гробиштата во Ѓорче Петров е погребан Ѓорче Ончевски, како и неговите синови.

Во 50-те години во Ѓорче Петров се преселиле и синовите на поп Ѓуго: Ѓоко, Божин и Тодор, потоа од Дамјаној и некои од нив се погребани на гробиштата во Ѓорче Петров.

Во Ѓорче Петров има повеќе лица од родот Лалошои кои се погребани во Ѓорче Петров, а има многу лица погребани и во гробиштата во Бутел, како моите родители Јорда и Живко, и многу други, но, Јас нема да се задржувам подетално на нив.

(Фото: Митко Спироски, Лешок, 2003, гробот на Атанас поп Ончев Симоновски (1875 - 15.09.1967)
(Photo: Mitko Spiroski, Lesok, 2003, the burial Atanas pop Oncev Simonovski (1875 - 15.09.1967)

(Фото: Митко Спирски, Лешок, 2003, гробот на Јасре поп Ончев Попов, (1874 - 1950)
(Photo: Mitko Spiroski, Lesok, 2003, the burial of Jasre pop Oncev Popov, (1874 - 1950)

(Скопје, Бутел, март, 2003 год, Гробот на Јорданка Спирска од Лешок)
(Skopje, Butel, March ,2003. The burial of Jordanka Spiroska - Lesok)